



04  
2023

slovo  
**PRAVDY**

**Číslo:** 04 2023

**Ročník:** XXII

**Vydavateľ:** OZ Slovo Pravdy 2023  
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný  
redaktor:** Ján Rybár

**Webová stránka:** [www.slovopravdy.com](http://www.slovopravdy.com)

**E-mail:** [redakcia@slovopravdy.com](mailto:redakcia@slovopravdy.com)

**Adresa redakcie:** Vajanského 6  
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec  
PAK 395329  
Srbsko

Ján Šerfel  
Hviezdoslavova 77/19  
05935 Batizovce  
Slovenská Republika

**Tlačí:**



# OBSAH

**2**

ŠTVRTÝ JE S VAMI

**3**

KRISTOVA OSOBA

[33] Jeho nespochybniteľná smrť [10]

**6**

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[8] Žiadna obeť za hriech?

**8**

Veľké evanjelizačné texty:

1. Korinťanom 1:18

**10**

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[8] Jej inšpirácia (2)

**13**

Veľké evanjelizačné texty:

1. Korinťanom 15:3-4

**14**

POŽEHNANÝ

[8] Šalamúnovo požehnanie

**16**

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[12] Konečné súdy

**19**

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Vtelenie (4)

**22**

CESTA NA GOLGOTU

[1] Proroctvá

**25**

Vyhlasenia JA SOM v evanjeliu Jána

[4] Svetlo sveta

**27**

Veľké evanjelizačné texty:

Rimanom 8:32

**28**

Veľké evanjelizačné texty:

Boh vás prijíma v Kristovi



„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

*Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.*

*Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.*

# ŠTVRTÝ JE S VAMI

David Petterson

**N**ebola to ich chyba. Môžu za to predchádzajúce generácie. Napriek tomu sa Chananiáš, Mišael a Azariáš ocitli v Babylone, pretože Boh vždy dodržiava Svoje slovo. Veľky predtým Boh Svojmu ľudu slúbil, že jedným z dôsledkov neposlušnosti voči zmluve bude: „Naplodíš synov a dcér, ale nebudú tvoji, pretože pôjdu do zajatia“ (5. Moj. 28:41). A teraz títo traja judskí zajatci čelili sami skúške vernosti zmluve. Stáli na poli Dúra pred Nabuchodonozorovým monštrum a boli pod tlakom hrozby: Bud' sa poklonia obrazu a uctia kráľa, alebo zhoria v peci.

Ten príbeh dobre poznáme. Je v našich besiedkach, biblických príbehoch a detských piesňach. No je to vážna vec o prvom prikázaní, a lekcie z Daniela 3 nie sú určené len pre deti v predškolskom veku. Obsahom tohto príbehu je uctievanie a bohoslužba, a pri pohľade na kráľovu zlatú sochu pôsobivo vyčnievajúcu do neba, znie príkaz: „Nebudeš mať iných bohov predomnou“ (2. Moj. 20:3).

Ale keď zazneli tóny hudobných nástrojov babylonskej modloslužby a zástupy okolo nich sa jednohlasne klaňali, Judejci nepohnute stáli. A za to zaplatili tým, že ich hodili

do horiacej pece. A práve tam, na tom najzvláštnejšom mieste, títo oddaní muži zažili také mimoriadne požehnanie – tie isté, ktoré môžeme mať, ak sa odmietneme podriadiť nebiblickým tlakom, ktoré sú jedinečné v našej dobe.

Vo vnútri pece zistili, že nie sú spútaní. Kráľ sa postaral, aby ich jeho najtvrdší vojaci zviazali, ale v ohni boli voľní a prechádzali sa. Poslúchli Božie slovo a boli slobodní. Skutočná sloboda nie je robiť to, čo chceme, ale to, čo by sme mali robiť. A nikdy nie sme slobodnejší, ako keď sa poddáme Duchu Svätému a poslúchame Božie slovo.

Neskutočné, Judejci pozorovali, že sa im nič nestalo. Plamene, ktoré spálili tých, čo ich do nich uvrhli, na nich nemali nijaký účinok. Dokázali, že Pánove slová (hoci obrazné) v Iza. 43:2 sú doslovne pravdivé: „Keď pôjdeš cez oheň nepopáliš sa, a plameň sa ťa nechytí.“ Ako Božiemu ľudu nám dnes nie je prisľúbená fyzická ochrana ako odmena za poslušnosť Božiemu slovu. Ale keď budeme poslušní, budeme duchovne chránení: „Ale Pán je verný, ktorý vás upevní a strážiach zachová od zlého“ (2. Tes. 3:3).

Najväčším požehnaním v peci však bolo, že títo traja muži neboli sami. Bol tam štvrtý, pravdepodobne Kristus pred Svojím vtelením. Pán vždy nájde Svoj ľud. Keď sa v našich dňoch postavíme na Jeho stranu, svet nás môže uvrhnúť do svojej vlastnej „pece“, ale práve tam sa radosť z Kristovej prítomnosti stáva vzácnejšou. Znášate horúčavu odcudzenia v práci, pretože ste nechceli robiť kompromisy s biblickými zásadami? Štvrtý človek

je s vami. Zistili ste, že plamene odmietnutia a pohrdania v škole sú zdrvujúce, pretože ste sa nechceli pokloniť? Štvrtý je s tebou. Cítiš sa udusený opustenosťou zo strany rodiny, pretože Božie slovo a Jeho Syn pre teba teraz znamenajú všetko? Štvrtý je s tebou. Vskutku, nikdy nás neopustí ani nezanechá (Žid. 13:5). A aj keby mali byť stávky také vysoké ako v Danielovi 3, naše kolená by sa nemali ohýbať pred nikým iným.

## KRISTOVA OSOBA

[33]

Jeho nespochybniteľná smrť [10]

David McAllister, Donegal, Írsko

### DÔSLEDKY JEHO SMRTI

V uplynulých mesiacoch sme sa zaoberali niektorými dôsledkami Kristovej smrti, pokiaľ ide o Boha. Uznávame, že sme sa len dotkli povrchu tejto rozsiahlej témy, a hoci by sa dalo napísať oveľa viac, teraz sa budeme zaoberať niektorými dôsledkami Jeho smrti pre tých, ktorí Mu uverili, aby boli spasení. Aj tu je množstvo materiálu; skutočne, všetko, čo máme, vyplýva z Jeho smrti. Musíme sa obmedziť na stručné spracovanie niektorých výsad, ktoré sme dostali a ktoré sa v Písme

priamo pripisujú Jeho smrti. Začneme premýšľaním o požehnaniach, ku ktorým sme prišli pri obrátení, a v budúcich mesiacoch, ak Pán dá, sa budeme zaoberať tromi - vykúpením (v tomto čísle), spravodlivosťou a zmierením.

### VYKÚPENIE

V Novom zákone sú dve hlavné slovesá, ktoré sa prekladajú ako „vykúpiť“. W. E. Vine vysvetľuje:

*Exagorazo* - posilnený tvar *agorazo*, „kúpiť“, označuje „vykúpiť“



(ex za ek), najmä kúpu otroka s cieľom jeho oslobodenia.

Lutroo - „prepustiť po prijatí výkupného“ (príbuzné s lutron, „výkupné“) ... znamená „prepustiť zaplatením výkupnej ceny, vykúpiť“.

Hoci sa obidve slová prekladajú ako „vykúpiť“, exagorazo neoznačuje skutočné „vykúpenie“, ale cenu zaplatenú s ohľadom naň. Lutroo znamená skutočné „oslobodenie“, uvedenie na slobodu (Vine's Expository Dictionary of NT Words).

Vidíme teda, že tieto dve slová sú významovo úzko prepojené, ale pokiaľ ide o naše vykúpenie, prvé (exagorazo a príbuzné slová) sa vzťahuje na príčinu (Kristovu smrť), kým druhé (lutroo a príbuzné slová) sa vzťahuje na účinok (naše oslobodenie).



VYKÚPENIE JE JEDNÝM Z VEĽKÝCH POŽEHNANÍ, KTORÉ SME ZÍSKALI V OKAMIHU, KEĎ SME UVERILI.

Vykúpenie je jedným z veľkých požehnaní, ktoré sme získali v okamihu, keď sme uverili: „V ňom máme vykúpenie (apolutrosis) skrze jeho krv“ (Efež. 1:7). To, že výkupnou cenou bola smrť Pána Ježiša, je jasné z výroku, že vykúpenie je „skrze jeho krv“. A tak pisateľ listu Židom môže konštatovať, že „svojou krvou raz vošiel do svätyne a získal pre nás večné vykúpenie (lutrosis)“ (Žid. 9:12).

Takže cena, zaplatená za naše vykúpenie, bola Kristova krv. Ale

z čoho sme boli oslobodení? Prvý citovaný verš nám hovorí: „V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov“ (Efež. 1:7).

VYKÚPENIE SPOČÍVA V „ODPUSTENÍ HRIECHOV“.



V tomto verši a v liste Kološanom 1:14 druhá veta vysvetľuje prvú: vykúpenie spočíva v „odpustení hriechov“. Vine uvádza, že slovo „odpustenie“ označuje „pustenie, oslobodenie“, a keď hovorí o príslušnom slovese, hovorí, že „podobne ako príslušné podstatné meno, po prvé, znamená odpustenie trestu za hriechové správanie, oslobodenie hriechníka od spravodlivého Bohom uloženého trestu; po druhé, zahŕňa úplné odstránenie príčiny trestného činu; takéto odpustenie sa zakladá na zástupnej a zmiernej Kristovej obeti“.

Táto slávna pravda má mnoho naučení, jedným z nich je aj to, ako sa vysporiadal s naším odsúdením podľa Zákona. „Kristus nás vykúpil (exagorazo) spod zlorečenia zákona tým, že Sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený (prekliaty) každý, kto visí na dreve, aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámové, aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru“ (Gal. 3:13-14). To, že to bol Izrael, kto bol „pod zákonom“, je pravda, ale použitie slov „za nás“ tu (veriaci prevažne pohanského pôvodu) a výslovný odkaz na „pohanov“ spolu s ďalšími pasážami, ako napr. Rim. 3:19

- „A vieme, že všetko, čo hovorí zákon, vraví tým, ktorí sú pod zákonom, aby boli zapchané každé ústa a celý svet, aby bol vinný Bohu“ - ukazuje, že zákon dokazuje vinu celého ľudstva, nielen Židov, a teda odsudzuje každého. Pán Ježiš sa Svojou smrťou plne vysporiadal s touto skutočnosťou a Pavel to názorne ukazuje v liste Kološanom 2:14: „Vymažúc písmo napísané proti nám, zálezajúce

baránka bez poškvry a bez úhony. Či už Peter pri zmienke o „márnom obcovaní“ (prázdnom, neplodnom spôsobe života pred spasením) hovorí o ľudskej tradícii Židov alebo o modlárskej kultúre pohanov, alebo o oboch, faktom je, že každý z nás má vo svojej histórii tieto veci, ktoré zdedil a ktoré sú v tom najlepšom prípade iba bezcenné. Boli sme z nich vykúpení nie pozemskou menou, ale „drahou krvou Kristovou“. Nikdy by sme nemali zabúdať na to, z čoho sme boli vyslobodení. Pavel píše o vyslobodení nasledovne: „Ktorý dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého podľa vôle Boha a nášho Otca“ (Gal. 1:4). Vytrhol, vyslobodil nás z terajšieho zlého sveta.



„VEDIAC, ŽE NIE PORUŠITEĽNÝMI VECMI, STRIEBROM ALEBO ZLATOM, STE VYKÚPENÍ Z MÁRNEHO SVOJHO OBCOVANIA, PODANÉHO OTCAMI, ALE DRAHOCENNOU KRVOU JAKO BEZVADNÉHO A NEPOŠKVRNENÉHO BARÁNKA KRISTA“ (1.PET. 1:18-19)

v rôznych nariadeniach, ktoré bolo proti nám a vzal ho z prostredku pribijúc ho na kríž.“ Zmazal rukopis nariadení, ktorý bol proti nám a ktorý bol s nami v rozpore, pribil ho na Svoj kríž a odstránil z cesty.

Ďalší aspekt nášho vykúpenia nám približuje Peter: „Vediac, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškvreného baránka Krista“ (1. Pet. 1:18-19). Lebo viete, že ste neboli vykúpení (lutroo) porušiteľnými vecami, ako je striebro a zlato, z vášho márneho obcovania prijatého tradíciou od vašich otcov, ale drahou krvou Kristovou ako

V predchádzajúcom článku (o Jeho víťaznej smrti) sme tiež videli, že skrze Jeho smrť sme boli oslobodení od strachu zo smrti: „Aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla, a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas žitia boli držaní v rabstve“ (Žid. 2:14,15). Skrze smrť zničil toho, kto má moc smrti, to jest diabla, a vyslobodil tých, ktorí boli zo strachu pred smrťou po celý život podrobení otroctvu.

Takto má „vykúpenie (apolutrosis), ktoré je v Kristovi Ježišovi“ (Rim. 3:24), veľa podivuhodných pohľadov. Boli sme oslobodení od viny hriechu a jeho trestu, od prekliatia zákona, od nášho predchádzajúceho spôsobu života, od tohto súčasného zlého veku a od strachu zo smrti. Ako však uvidíme v pokračovaní, v Jeho vôli máme viac.

# ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

## [8] Žiadna obeť za hriech?

David Petterson

**N**ezohľadňujúc kontext, Židom 10 sa vykladá ako učenie o možnosti straty spasenia. Žiadna obeť za hriechy? Ohnivý súd? Čo a kto je v tomto texte ohrozený?

### OSLOVENÉ PUBLIKUM

Viacere detaily v tejto kapitole poukazujú na to, že varovanie je určené pre skutočných kresťanov. Po prvé, autor zahŕňa do varovania aj seba samého („ak by sme vedome zhrešili“, v. 26). Po druhé, „prijali poznanie pravdy“ (v. 26). Zdá sa, že podobná fráza v 1. Tim. 2:4 to stotožňuje so spasením. Po tretie, Kristova krv ich „posvätila“ (v. 29). Použitie slova „posvätil“ vo veršoch 10 a 14 tiež poukazuje na publikum zložené z pravých veriacich. Po štvrté, vo verši 30 sa hovorí: „Pán bude súdiť svoj ľud“. Po piate, boli „osvietení“ (v. 32), čo naznačuje skúsenosť obrátenia. Po šieste, pre svoju vieru v Krista znášali prenasledovanie (v. 32-34). Po siedme, pisateľ vo verši

34 hovorí, že „v nebi“ ich čaká „lepšie a trvalé bohatstvo“. Po ôsme, verš 35 opisuje aj „odmenu“, ktorá je pre nich vyhradená. A napokon, vo verši 19 sa hovorí, že pisateľovi „bratia“ mali prístup „do najsvätejšej svätyne skrze Ježišovu krv“, čo je niečo, čo neveriaci nemajú k dispozícii.

### OPÍSANÝ HRIECH

Aký hriech spáchaný veriacimi opisuje autor? Musíme zdôrazniť, že išlo o úmyselný hriech. Nebol spáchaný z nevedomosti, ale úmyselne. Bol tiež nepretržitý. Sloveso je v prítomnom čase prídavné a prekladá sa ako: „ak budeme pokračovať v úmyselnom hriechu“. Hriech bol hanebný aj tým, že zahŕňal pošliapanie „Božieho Syna“ a zaobchádzanie s „krvou zmluvy“ (v. 29) ako s „obyčajnou“ (Darby). Je možné, že pisateľ opäť naráža (podobne ako v predchádzajúcich varovných pasážach) na hriech návratu k judaizmu po prijatí Krista ako osobného Spasiteľa. Možno si



mnohí alebo všetci, ktorí sa vrátili mysleli, že to môžu urobiť pokojne a bez výrazných následkov. Ak je to tak, pisateľ sa im chystá ukázať, ako veľmi sa mylili.



TENTO HRIECH BOL ÚMYSELNÝ,  
IŠLO O DEFINITÍVNE  
ROZHODNUTIE VRÁTIŤ SA. TÍ,  
KTORÍ SA VRÁTILI, TO NEUROBILI  
NEVEDOMKY, ALE ZÁMERNE.

Tento hriech bol úmyselný, išlo o definitívne rozhodnutie vrátiť sa. Tí, ktorí sa vrátili, to neurobili nevedomky, ale zámerne. Ich hriech bol trvalý; zahŕňal pravidelnú účasť, prinášanie obetí a dodržiavanie rituálov v rámci judaizmu. Verš 29 nám hovorí, že ich hriech bol hanebný. Veriaci, ktorí jediní verili v Krista ako v konečnú a jedinou obeť za hriechy, teraz svojím konaním deklarovali presný opak. Tým, že sa opäť zapájali do chrámových obetí, dávali svojmu okoliu najavo, že Kristova krv, tá istá krv, ktorá ich pri obrátení „posvätila“, musela byť „obyčajná“, a určite považovali Božiu milosť za samozrejmosť. Týmto ich pisateľ varuje, že „už nezostáva žiadna obeť za hriechy“ (v. 26 Darby). Či nás krv Ježiša Krista „neočisťuje od každého hriechu“ (1. Jána 1:7)? Áno, ale pisateľ sa tu výborne vyjadruje. V tej istej kapitole jasne vyhlásil, že Kristova obeť bola poslednou obeťou za hriechy (v. 10,12,14). Návrat k systému obetí neponecháva žiadny základ pre očistenie medzi Bohom

a hriechnym veriacim. Ako môžu žiadať o očistenie od každodenného hriechu, keď základom tohto očistenia je obeť, ktorú teraz pošliapávajú? Preto nemôžu mať správny vzťah s Bohom, ak sa vrátia k judaizmu. V skutočnosti, ak sa vrátia, môžu očakávať desivé následky.

NEMÔŽU MAŤ SPRÁVNY VZŤAH  
S BOHOM, AK SA VRÁTIA K  
JUDAIZMU.



## OČAKÁVANÝ SÚD

Tí, ktorí veria, že tento text učí o strate spasenia veriaceho, by si mali všimnúť, že slovo „večný“, ktoré sa v liste Židom často používa (5:9; 6:2; 9:12,14-15; 13:20), sa v tejto knihe nikdy nenachádza v súvislosti so súdom a nepoužíva sa ani vo varovných pasážach.

V 6. kapitole bolo poukázané na to, že jedným z dôsledkov návratu k judaizmu bude neschopnosť „ísť ďalej k dospelosti“ (6:1). Teraz sa predstavuje niečo závažnejšie. Z viacerých dôvodov sa zdá, že rozsudok, ktorým sa v tomto varovaní hrozí, je fyzická smrť. Po prvé, jediná ďalšia pasáž Nového Zákona, ktorá hovorí o súde v dôsledku zlého zaobchádzania s krvou zmluvy, je 1. Kor. 11:25-34. Správanie v Korinte malo za následok fyzickú chorobu a smrť (v. 30). Po druhé, verš 28 hovorí o tých, ktorí zažili fyzickú smrť podľa Mojžišovho zákona. Prečo by sme mali vysloviť predpoklad, že ide o večnú smrť, o ktorej sa hovorí vo verši 29?

To, že trest je prísnejší, ešte nemusí znamenať, že je večný. Po tretie, oheň „pohlcajúci“ (v. 29) viac zodpovedá fyzickému trestu než večnému trestu, pretože to by znamenalo zánik.

Je tiež možné, že pisateľ predpovedá konkrétnu udalosť, ktorá sa má čoskoro odohrať a ktorá bude znamenať fyzickú smrť pre tých, ktorí sa vrátia k judaizmu. Mnohí autori sa domnievajú, že dátum tohto listu je niekoľko rokov pred rokom 70 po Kristovi. V tom roku budúci rímsky cisár Titus dobyje Jeruzalem, vypáli Chrám a v krátkom čase zabije viac ako milión Židov (podľa Jozefa). V čase, keď na začiatku novozmluvnej éry ešte fungovali prorocťvá, je takmer nepredstaviteľné, že by v liste, adresovanom Hebrejom, nebola zmienka o tejto nadchádzajúcej katastrofe. Sám Mesiáš ju predpovedal (Luk. 19:41-44; 21:20-24).

V liste je niekoľko indícií, ktoré môžu poukazovať na túto nadchádzajúcu udalosť. Po prvé, pisateľ sa zmieňuje o tom, že videli „blížiaci sa deň“ (v. 25). Zlovestné znamenia boli pre čitateľov viditeľné už teraz. Po druhé, prichádzajúci oheň mal pohltiť „protivníkov“ (v. 27), čo je odkaz na neveriaci národ. Pisateľ rozlišuje medzi svojimi poslucháčmi (medzi ktorých patrí aj on sám - „my“, v. 26) a týmito protivníkmi. Ak by sa však títo židovskí veriaci vrátili do chrámu, mohli by očakávať, že sa budú podieľať na jeho nadchádzajúcom zániku. Po tretie, sú nabádaní, aby išli „mimo tábora“ (13:13), čo je možný náznak, aby sa dostali preč od mesta Jeruzalem a od

nadchádzajúcej katastrofy. Ak tam zostanú, „bolestivejší trest“ (v. 29) môže byť ten, ktorý podrobne opisuje Jozef (hladovanie, matky jediace svoje deti, hromadné ukrižovanie atď.). Je zaujímavé, že Eusébius píše o kresťanoch v Jeruzaleme, ktorí boli „veštbou“ varovaní, aby opustili mesto pred jeho zničením.

## VYJADRENÁ DÔVERA

Po tom všetkom autor verí, že jeho poslucháči zostanú verní Kristovi. Vo verši 38 nie sú v origináli slová „každý človek“. Nenaráža na dve rôzne spoločnosti (spasené alebo stratené), ale na dve rôzne reakcie v rámci spasenej spoločnosti (vernosť alebo nevernosť). Ako je uvedené v kapitole 6:9, jeho dôvera v nich je jasná: „Nie sme z tých, čo sa krčia a sú zničení, ale z tých, čo majú vieru a zachovávajú si dušu“ (v. 39, ESV).

## Veľké evanjelizačné texty:

# 1. Korintanom 1:18

Donald Labbe

„Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“ (1. Kor. 1:18)

Pred dávnymi časmi Kristov kríž rozdelil dvoch lotrov. Jeden z nich sa kajal, vyznal Ježiša ako Pána a vstúpil s Kristom do raja. Druhý muž hovoril proti Kristovi a pravdepodobne zomrel vo svojich hriechoch. Kristov

kríž naďalej rozdeľuje ľudstvo na dve skupiny: spasených a stratených. Náš postoj k Bohu je určený tým, na ktorej strane kríža sa nachádzame. Preskúmajme tento veľký evanjeliový text v troch častiach.

### Kázanie o kríži

Každý z nás by si mal vážiť každú príležitosť, ktorú mu Boh dá, aby sa podelil s ostatnými o evanjelium. Vo svete plnom hriechu, neistoty a smrti stojí ono osamotené ako posolstvo života, nádeje a istoty od Boha pre ľudstvo. Slovo „hlásanie“ v tomto verši zdôrazňuje skôr posolstvo než spôsob hlásania. Či už ide o Božiu svätosť a spravodlivosť, alebo o Jeho lásku a milosrdenstvo, posolstvo evanjelia zjavuje atribúty Jeho božstva. Práve v Kristovom kríži „Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú“ (Žalm 85:11).

Ukrižovanie pod rímskou mocou sa vykonávalo mnoho storočí. Napriek tomu, že mohli byť ukrižované desaťtisíce ľudí, myslíme len na jednu Osobu. Je zaujímavé, že v tomto verši sa ani nespomína Jeho meno. Ježišovo meno sa navždy spojilo s krížom.

### Vnímanie kríža

Pre tých, ktorí hynú, je posolstvo kríža vnímané ako bláznovstvo. Myšlienka, že Boh sa stal človekom, narodil sa v chudobe, bol bez domova, opovrchovali Ním Jeho vlastní ľudia a bol pribitý na kríž, aby nás zachránil,

sa zdá byť absurdná. Toto nebol Mesiáš, ktorého Židia očakávali, ani typ spásy, po ktorej túžili. V ich myšliach, ak nedokázal zachrániť sám Seba, ako by mohol zachrániť ich? Posmievali sa Mu slovami: „Je kráľom Izraelovým, nech teraz zostúpi s kríža, a uveríme mu“ (Mat. 27:42).

Ľudstvo je duchovne slepé, pokiaľ ide o skutočný význam Kristovej obete na smrť. Mnohí hľadajú svoj vlastný spôsob, ako získať Božiu priazeň, no bezvýsledne. Väčšina dôveruje svojim dobrým skutkom alebo náboženským praktikám a odmieta Božiu cestu spasenia skrze vieru v Krista. Na Golgote sme svedkami plnosti nenávisťi človeka voči Bohu i Božej lásky k človeku.

### Moc kríža

Naproti tomu my, ktorí sme spasení, sme osobne zakúsili Božiu moc prostredníctvom posolstva kríža. Naše srdcia a životy boli premenené a naše osudy zmenené. Videli sme skutočnú krásu Kristovej osoby a spočívame na Jeho dokonanom diele. Ako veľmi sme vďační, že sme vôbec počuli posolstvo o kríži! Žasneme nad Božou múdrosťou a mocou v Jeho pláne odstrániť hriech a vyvýšiť Svojho Syna.

Kiež by ste aj vy, podobne ako pred dávnymi rokmi umierajúci lotor, činili pokánie zo svojho hriechu, prijali Krista za svojho Spasiteľa a prijali Božie odpustenie!

*„Rád rozprávam tento príbeh!  
Bude to moja téma v sláve.  
Rozprávam starý, starý príbeh  
o Ježišovi a jeho láske.“*



TOTO NEBOL MESIÁŠ, KTORÉHO  
ŽIDIA OČAKÁVALI, ANI TYP SPÁSY,  
PO KTOREJ TÚŽILI.

# PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[8]

Jej inšpirácia (2)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

V predchádzajúcom článku sme videli, ako Pavel nasmeroval Timoteja k zdrojom, ktoré mu umožnia obhajovať pravdu tvárou v tvár narastajúcemu a zväčšujúcemu sa omylu: „sväté spisy“ Písma Starého zákona a apoštolské učenie, ktoré Timotej dostal priamo od Pavla. Sú to dve časti jedného celku: „celé Písmo... Bohom vdýchnuté a užitočné“. Všimnite si prídavné mená použité na Písmo v 2. Tim. 3:16: „Bohom vdýchnuté“ a „užitočné“. Odhaľujú niečo o moci, úžitku a účele, ktoré sú jedinečne charakteristické pre Božie slovo.

Na úvod je vhodné povedať zrejmu vec. Tieto prídavné mená nie sú izolované; existuje medzi nimi úzky vzťah. Písmo je užitočné, pretože pochádza od Boha. Moc, ktorú má, pretože je vdýchnuté Bohom, je mocou, ktorá ho robí prospešným. Je to „živé a účinné“ Božie slovo (Žid. 4:12). Navyše, moc a úžitok Písma sú zamerané na konkrétny cieľ: na vybavenie Božieho človeka všetkým potrebným pre každý dobrý skutok.

„Bohom vdýchnuté“ (theopneustos)

sa v Biblii vyskytuje len raz a zdá sa, že ho vytvoril apoštol. Odkazuje nás na mnoho starozákonných obrazov. Ťažko ho môžeme čítať bez toho, aby sme si spomenuli na scénu z 1. Mojžišovej 2, keď „Pán Boh utvoril človeka z prachu zeme a vdýchol mu do nozdier dych života a človek sa stal živou dušou“ (v. 7). Môžu tu byť aj ozveny Jána 20:22, kde Pán Ježiš „dýchol na [učeníkov] a povedal im: Prijmite Ducha Svätého“, a dych privolaný Božím slovom, aby oživil vyschnuté kosti z Ezechiela 37. V tomto pojme je obsiahnutá myšlienka

BOŽÍ DYCH JE ŽIVOTODARNÝ,  
DUŠU FORMUJÚCI A MOC  
ODOVZDÁVAJÚCI.



Božieho pôvodu a s ňou spojený pojem Božej moci. Boží dych je životodarný, dušu formujúci a moc odovzdávajúci. Keďže Písmo je vdýchnuté Bohom, má

BIBLIA JE ŽIVÝ ORGANIZMUS,  
ZAHRIATY BOŽÍM DYCHOM.



rovnakú moc. Biblia nie je obyčajným súhrnom mŕtvych dokumentov. Je to živý organizmus, zahriaty Božím dychom.

Pavel tu hovorí len málo o mechanizme inšpirácie. Je ponechané na Petra, aby nám povedal, že „svätí Boží muži hovorili, ako ich poháňal (niesol) Duch Svätý“ (2. Pet. 1:21). Je to tiež Peter, kto nám hovorí, že títo proroci plne nechápali, „na ktorý a aký čas to oznamoval Kristov Duch, ktorý bol v nich, keď vopred svedčil o Kristovom utrpení a o sláve, ktorá mala nasledovať“ (1. Pet. 1:11). Tí, ktorých Boh použil pri odovzdávaní Písma, nechápali plný význam posolstva, ktoré odovzdávali.

Napriek tomu však neboli len automatmi alebo zapisovateľmi - inšpirácia nie je len písať Bohom diktovaný text. Jednou z veľkých radostí Písma je rozmanitosť v jeho jednote. Pavel nepíše ako Ján, ani Matúš ako Marek. Nikdy si nemožno pomýliť Haggea so Zachariášom, alebo zameniť Ezechiela s Danielom. Diela každého autora nesú pečať jeho osobnosti, vzdelania a skúseností. Inšpirácia nepotlačila ani neodstránila osobnosť jednotlivca, ale Boh pôsobil Duchom Svätým spôsobom, ktorý nedokážeme úplne pochopiť ani vysvetliť, ktorým podal neomylné Božie slovo prostredníctvom omylných ľudských nástrojov. Aký je to zázrak držať v rukách Sväté písmo, ktoré má Božiu moc!



AKÝ JE TO ZÁZRAK DRŽAŤ V  
RUKÁCH SVÄTÉ PÍSMO, KTORÉ  
MÁ BOŽIU MOC!

Pretože má túto moc, je Písmo aj užitočné. V 15. verši Pavel pripomína Timotejovi, že „sväté spisy“ Starého zákona „tá môžu urobiť múdrym na spasenie skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi“. Všimnite si, že „sú schopné“ (rovnako ako sloveso dunamai, ktoré tento výraz prekladá) je v prítomnom čase. Pavel nehovorí len o tom, že Timotej čítal Starý Zákon ako dieťa a vtedy zistil, že ho môže nasmerovať k spaseniu. Toto „zmúdrenie k spaseniu“ je nepretržitý proces. Pavel dáva jasne najavo, že Starý Zákon sa nezmenšil na nepodstatný. Timotej si s ním nemusel vystačiť, kým neprišlo niečo lepšie. Starý Zákon má naďalej schopnosť robiť Timoteja múdrym a rovnakú moc má aj pre nás, nielen aby nás viedol k spaseniu v počiatočnom zmysle, ale aby nás neustále robil „múdrymi na spasenie“.

STARÝ ZÁKON MÁ NAĎALEJ  
SCHOPNOSŤ ROBIŤ TIMOTEJA  
MÚDRYM A ROVNAKÚ MOC MÁ  
AJ PRE NÁS.



Vo verši 16 Pavel rozširuje prínos Písma. Má Božiu moc a je „užitočné (užitočné, spásenosné, prospešné) na učenie, na karhanie, na nápravu, na výchovu v spravodlivosti“. Na prospešnosti Písma je niečo úžasné. Mohli by sme si sadnúť k novinám alebo tabletu a bez úžitku si krátiť čas. Čítanie Písma je iné. Nikdy neodložíme Bibliu a nezistíme, že by sme si mysleli: „To bol zbytočne strávený čas“. Je to prospešné v mnohých ohľadoch. Písmo má nápadne komplexnú kompetenciu. Je kňazské a prorocké



- má hodnotu na jednej strane pre učenie a poučenie a na druhej strane pre pokarhanie a nápravu. Zaoberá sa učením a praxou, zaoberá sa každým stavom a okolnosťami nášho života ako veriacich, je vybavené Božou mocou, aby uspokojilo naše potreby v celej ich rozmanitosti a aby nás vyzbrojilo „na všetky dobré skutky“ (v. 17).

Písmo je užitočné, ale je užitočné na určitý účel. „Človek oddaný Bohu môže byť schopný a vybavený na každý dobrý skutok“. Prídavné meno „schopný“ (artios) a sloveso „vybavený“ (exartizo) („dokonalý“ a „plne vybavený“) spolu úzko súvisia a slovná hra zdôrazňuje schopnosť Písma vybaviť Božieho človeka „na každý dobrý skutok“. Písmo, a iba Písmo, to dokáže. Neexistuje žiadny iný zdroj, ktorý by nás ako veriacich mohol vybaviť. Žiadne svetské vzdelanie alebo výcvik, žiadne poučenie z psychológie alebo sociológie nemôže kresťana vybaviť tak, ako to robí Biblia, ani ho plne vybaviť na každý dobrý skutok.



**ŽIADNE SVETSKÉ VZDELANIE  
ALEBO VÝCVIK, ŽIADNE  
POUČENIE Z PSYCHolóGIE ALEBO  
SOCIOLOGIE NEMÔŽE KREŠŤANA  
VYBAVIŤ TAK, AKO TO ROBÍ  
BIBLIA.**

Vyššie citované vydanie je užitočné, pretože zdôrazňuje, že Písmo je cenné a nevyhnutné pre všetkých, ktorí sa snažia žiť pre Boha. Slovo preložené ako „človek“ je výrazom pre ľudskú bytosť a nemali by sme si predstavovať, že Písmo je užitočné len

pre ľudí alebo užitočné len pre tých, ktorí ho verejne vyučujú. Treba však uznať, že starozákonné použitie pojmu „Boží človek“ sa vzťahuje výlučne na Mojžiša a prorokov. Hoci dobré skutky, o ktorých sa tu hovorí, nemôžeme obmedziť na verejné vyučovanie, určite sú v tomto pojme zahrnuté. Koniec koncov to bola hlavná časť Timotejových povinností. Význam Písma je zdôraznený v nasledujúcej kapitole. Tam je Timotej nabádaný, aby „kázal slovo; buď pohotový v čase, mimo času; karhaj, karhaj, napomínaj so všetkou trpezlivosťou a učením“ (2. Tim. 4:2). „Kážte slovo“ je hlavný príkaz a je rozobraný vo výrazoch, ktoré nasledujú. Je pozoruhodné, ako úzko sa tieto štyri aspekty kázania Slova zhodujú so štvornásobným ziskom Písma, pretože ako by Timotej mohol dúfať, že okrem Písma bude „kázať slovo“.

Inšpirácia Písma je úžasná vec, ale nemala by byť len abstraktnou teologickou pravdou, ktorú treba sucho rozoberať, alebo sa nad ňou pozastavovať. Mala by nás viesť k tomu, aby sme si vážili moc Božieho slova, jeho prínos v každej oblasti nášho života a náš cieľ, ktorý nám samo odhaľuje. Nič z toho sa však nestane, ak ho podobne ako Timotej neprijmeme a nepoznáme; ak neotvoríme Bibliu a nebudeme s modlitbou a pozornosťou čítať živé Božie slovo.

*Dokončenie článku z nasledujúcej strany >>*

Tvoje telo odumiera vďaka hriechu, ktorý v tebe pôsobí. Keď v tichosti ležíš a mlčky premýšľaš o sebe pred Bohom, uisti sa, že máš to hlavné - že Kristus zomrel za tvoje hriechy. Inak by si žil nadarmo.

## Velké evangelizačné texty: 1. Korintianom 15:3-4

Ruben Miller

**T**o je to hlavné! Niekedy sa tento výraz používa takmer bezmyšlienkovite po výrokoch, ako: „Aspoň sme sa zabavili!“, alebo: „Mám z toho svoje peniaze“.

Keď bol Pavel v Korinte asi pred piatimi rokmi, kázal to hlavné. Teraz im túto základnú pravdu pripomína. Hlásal ju medzi nimi: „Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písem“ (1. Kor. 15:3-4).

Keď sa bude sumarizovať váš život od kolísky až po rakvu, hlavnou vecou nebude to, koľko peňazí ste zarobili alebo koľko zábavy ste zažili, ale či ste osobne vedeli, že Kristus zomrel za vaše hriechy.

Kristova smrť, pochovanie a vzkriesenie boli podľa Písma. Pavel nešíril senzačné správy z ulice, ani špekulácie filozofov. To, čo Pavel kázal v Korinte, bolo v súlade so starozákonnými Písmami. Panna porodila syna, ktorého meno bolo Immanuel (Iza. 7:14), S nami Boh! Duch Pánov spočinul na ňom (Iza. 11:2) a učil v podobenstvách (Žalm 78:2). Napriek tomu bol ľuďmi opovrhnutý a zavrhnutý; bol zranený pre naše prestúpenia, zbitý pre naše nepravosti (Iza. 53:3,5). Keď zomrel a bol pochovaný, Boh nedopustil, aby Jeho telo videlo porušenie (Žalm 16:10), ale bol vzkriesený, aby bol živým Spasiteľom pre všetkých, ktorí v Neho vkladajú svoju dôveru! To, čo

predpovedal Starý Zákon, zvestoval Pavel.

Kristus zomrel za naše hriechy. Od pádu v rajskej záhrade je hriešnou prirodzenosťou nakazený každý človek, ktorý sa kedy narodil. Kvôli hriechu sme v nepriateľstve s Bohom. Prirodzene sa nepáčíme Bohu, ani sa netešíme zo zbožnosti. Prirodzene sa tešíme sami sebe a stanovujeme si vlastné normy morálky a spravodlivosti. Keď sa však meriame s Božím svätým štandardom, žalostne zaostávame; nikto nie je bez hriechu. Bez ohľadu na rasu, pohlavie alebo sociálno-ekonomické postavenie sme v Božej súdnej sieni všetci uznaní za vinných a čakáme na rozsudok večného odlúčenia od Boha v pekle a ohnivom jazere. Ak sa nenájde krv bezhriešnej obeti preliata Bohu za naše hriechy, určite zahynieme.

Počúvajte však slová nádeje: Kristus zomrel za naše hriechy! Práve to, čo ma oddeľovalo od Boha - môj hriech - Kristus zomrel, aby ho odstránil, aby som mohol byť zachránený pred budúcim hnevom.

Kristus nielenže zomrel, ale bol pochovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych. Dielo bolo vykonané a smrť bola zahladená, takže Boh Ho vzkriesil zo smrti a posadil Ho po Svojej pravici. Jeho vzkriesenie zaručuje, že tí, ktorí mu dôverujú, budú jedného dňa tiež vzkriesení zo smrti a budú s Ním naveky.

Vo všednosti života - účty, ktoré treba zaplatiť, deti, o ktoré sa treba postarať, vyučovanie, výlety, vzťahy, práca - sa uistite, že máte to hlavné. Život na zemi je dočasný.

*Dokončenie na predošlej strane <<*

# POŽEHNANÝ

[8] Šalamúnovo požehnanie

Bruce Cottrill

**D**ávidove početné vojny sa skončili, Šalamún vládne v pokoji. Hoci je mladý, dal si záležať na poslušnosti Bohu a prihlásil sa k túžbe svojho otca postaviť Boží dom podľa plánu, ktorý dal Dávidovi, a na mieste, ktoré vyvolil Boh. Mimoriadne veľkolepá stavba teraz stojí pokojná a dokončená - no napriek tomu je prázdna.

## Udalosť

Je siedmy mesiac, čas posledného zo siedmich Božích výročných sviatkov, sviatku stánkov, ktorý znázorňuje odpočinok a hojnosť, a všetci ľudia sú zhromaždení v Jeruzaleme. Stoja zhromaždení pred novým chrámom a sledujú, ako sa truhla Pánovej zmluvy so všetkými svätými nádobami vynáša z Dávidovho dočasného stanu na Sione a umiestňuje do svojho nového príbytku. Dlho používané sochory sú teraz vytiahnuté; archa našla svoje miesto odpočinku. Stúpajúc z nespočetných tisícov obetí so sprievodnými piesňami chvály a kňazi vychádzajú z Pánovho domu. Stoja v tichej úžasnej nádhere, keď dávno nevidený oblak Božej slávy naplňa dom. Kňazi kvôli nemu nemôžu slúžiť.

## Účinok

Šalamún stojí pred chrámom a je naplnený radosťou, nie teraz nad fyzickou nádherou tejto drahej stavby,

ale nad mocnou skutočnosťou, že izraelský Hospodin Jehovah sa práve zjavil v tomto dome. Šalamún Ho oslovuje osobne a vyznáva: „Naozaj som vystavil dom príbytku pre teba, stále miesto na to, aby si tam býval na veky“ (1. Kráľ. 8:13).

## Chválospev

Potom sa Šalamún obráti a požehná celé zhromaždenie Izraela, ktoré bolo tiež svedkom tohto milostivého, nezabudnuteľného pohľadu. Mal niekedy nejaký iný národ takú výsadu, akú mal Izrael? Určite to zodpovedá všetkému, čo počuli o svojich dávných otcoch - Boh je stále pre nich a s nimi! Nepochybne vyjadruje to, čo hýbe aj ich srdcami, a hovorí: „Požehnaný Hospodin, Boh Izraelov“ (v. 15). Toto nemohla spôsobiť žiadna ľudská ruka, ani to nemohol zopakovať hriechy človek. Božie dielo je jedinečné. To, čo Boh prisľúbil Dávidovi, teraz Boh uskutočňuje: svojou rukou si to naplnil“ (v. 24). Prisľúbený syn je na tróne; truhla s pokrývkou určené na zmierenie je na svojom mieste - nič okrem Zákona (základ správy kráľovstva) v ňom nie je; uprostred nich sa zjavila sláva Šekinah - Sláva Hospodinova. Vskutku sú požehnaným ľudom. Šalamún si uvedomuje úžasnú skutočnosť, že vyššie uvedené má v sebe blahodárny vplyv na život

národa i na jeho zodpovednosť. Slávnostne sa teraz obracia so zdvihnutými rukami k nebu a prednáša peán – slávnostnú pieseň Bohu, ktorý stojí v mimoriadnej sláve nad všetkým ostatným. Je to Boh, ktorý plní sľuby a je milosrdný; splnil sľub daný Dávidovi, ako je to dnes. A Šalamún teraz prosí Boha, aby splnil ďalšie zaslúbenie, že nezanikne „muž, ktorý zasadne na trón“. Jedna vec je mať dom, v ktorom bude prebývať Boh, ale musia byť aj vládcovia, ktorí budú vládnuť v bázni Božej. Boh pozná tých, ktorí pred Ním verne kráčajú. Bude tento Boh, ktorého nemôže obsiahnuť nebo a zem, skutočne prebývať na zemi v prítomnosti Svojho ľudu?

Teraz nasleduje sedemstupňová modlitba, v ktorej Šalamún predpokladá sedem možných scenárov, ktoré by mohli postihnúť jednotlivca, časť alebo celú izraelskú obec: ak sa niekto previní proti svojmu blížnemu; ak bude národ porazený vo vojne; ak nepríde dážď z neba; ak nastane hlad, mor, pohroma alebo choroba; ak sa v Izraeli usídlí cudzinec; ak sa ľud vydá do boja; hriech, pre ktorý Boh vydá do zajatia. Ak by sa niektorá z týchto vecí vyskytla a oni by sa modlili k Pánovi smerom k tomuto miestu, v tomto meste a v tomto dome, prosí Boha, aby vypočul ich modlitbu, keď sa k Nemu obrátia od svojej neprávosti, a aby im odpustil hriech. Inými slovami, keď budú „vzývať Pána“ v akejkoľvek tiesni, v ktorej sa ocitnú, či by Mu nebolo ľúbe odpovedať v pokoji? Šalamún spája živého Boha s chrámom, miestom jeho mena a s očakávaním, že Boh odpovie na úprimnú modlitbu za akýchkoľvek okolností, pre slávu Svojho mena. Sú

Jeho ľuďom, ktorý vyslobodil z krutej egyptskej železnej pece a to i teraz dáva dôveru, že národ alebo človek, ktorý sa vo svojej núdzi úplne obráti k Bohu, nájde u Boha vypočutie a silnú ruku spásy.

### Záver

Na záver svojho požehnanie ľudu Šalamún vstane z kolien. Teraz stojí, žehná silným, istým hlasom a opäť velebí meno večného Boha, ktorý dal Svojmu ľudu odpočinok ako to, čo sľúbil prostredníctvom Svojho služobníka Mojžiša. Šalamún popri Bohu, ktorý plní Svoje sľuby, spomína mená najväčšieho izraelského proroka Mojžiša a najväčšieho mocnára Dávida, pod ktorého vedením prežíval národ najbohatšie časy požehnanie. S týmito vernými vodcami pred očami prosí Boha, aby ich neopustil a neopúšťal a aby naklonil ich srdcia k tomu, aby kráčali po všetkých Jeho cestách a zachovávali Jeho prikázania (1. Král. 8:57-58). Boli zodpovední Bohu, ktorý zaslúbil požehnanie. Nie je dôvod, aby zlyhali oni – a ani my. Výsledkom bude, že všetci ľudia na zemi spoznajú, že „Hospodin je Boh a že niet iného“ (1. Král. 8:60). Zvyšok kapitoly má črty tisícročného kráľovstva - pridáva sa týždeň hodovania v celej krajine - a ľud je poslaný „do svojich stanov s radosťou a veselým srdcom pre všetko dobro, ktoré Pán urobil Dávidovi, svojmu služobníkovi, a Izraelu, svojmu ľudu“ (1. Král. 8:66). Na Šalamúnovom požehnaní môžeme mať podiel i my starostlivým, oddaným uctievaním a službou na tých miestach, kde sa zaľúbilo Bohu dať meno Svojho vlastného požehnaného Syna uprostred.

# ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[12] Konečné súdy

Richard Collings

## ÚVOD

**P**odrobnosti o súde Izraela počas veľkého súženia nájdete v časopise Precious Seed, zväzok 75, číslo 3. V tomto a nasledujúcom článku zo série „Čo nám Biblia hovorí o budúcnosti?“ sa budeme zaoberať dvoma konkrétnymi súdmi.

V chronologickom poradí sú to:

1. Súd opísaný v 25. kapitole Matúšovho evanjelia, veršoch 31-46, ktorý sa často označuje ako „súd živých národov“.

2. Súd uvedený v Zjavení 20. kapitole, veršoch 11-15, súd pred Veľkým bielym trónom.

V tomto článku sa zameriame na 25. kapitolu Matúšovho evanjelia, pričom nasledujúci článok sa bude venovať súdu pred Veľkým bielym trónom.

## USTANOVENÝ SUDCA

Pretože Boh je tým, kým je, má právo súdiť každú stvorenú bytosť, pretože všetky sú zodpovedné svojmu Stvoriteľovi.

Keď sa Abrahám prihovárал za Sodomu, opísal Boha ako „sudcu

celej zeme“ (1. Moj. 18:5). Avšak Boh hoci je Sudca, výkon súdnej moci koná prostredníctvom Svojho Syna. V 5. kapitole Jánovho evanjelia Pán Ježiš povedal Židom: „Otec nesúdi nikoho, ale všetok súd zveril Synovi“ (v. 22). Z tohto dôvodu je sudcom Boží Syn v každom zo súdov, o ktorých hovoria tieto články.

## SÚD NAD IZRAELOM

Matúšove kapitoly 24 a 25 sú okrem iného rozhodujúcimi kapitolami, v ktorých sa uvádza všeobecný chronologický prehľad udalostí po vytrhnutí cirkvi. Kapitola 24, verše 4-26 sa týkajú sedemročného obdobia súženia a verše 27-30 podrobne opisujú druhý príchod Krista na zem. Podľa Ezechiela 20. kapitoly, veršov 34 a 35, Boh zhromaždí tých z izraelského národa, ktorí prežili súženie a zhromaždí ich na „púšti ľudu“. Tam bude súdiť tento ľud, verných aj neverných. Požehná tých, ktorí boli verní, ale „vylúčim z vás tých, ktorí sa mi protivia a ktorí vierolomne odpadávajú odo mňa; zo zeme ich pohostinstva ich vyvediem; ale do zeme Izraelovej nevojdu“ (v. 38). Novozmluvný komentár k týmto veršom v 20. kapitole



Ezechiela je pre nás podrobne opísaný v dvoch podobenstvách v 25. kapitole Matúšovho evanjelia, verše 1-30.

## SÚD NAD NÁRODMI

Po odsúdení Izraela nám zvyšok 25. kapitoly predstavuje súd nad národmi z pohanských národov, ktoré prežili. Preto sa často označuje ako „súd nad žijúcimi národmi“. Na základe tohto často používaného označenia si nesmieme myslieť, že tento súd je kolektívnym súdom národa podľa národnej príslušnosti. Je to súd nad jednotlivými ľuďmi bez ohľadu na ich národnosť.

Správne sa však označuje ako „súd živých národov“, pretože súdení sú tí, ktorí budú nažive v čase Pánovho návratu na zem. V úryvku z 25. kapitoly Matúšovho evanjelia nie je nič, čo by naznačovalo, že na tomto mieste budú vzkriesení zosnulí z pohanských národov, aby sa objavili pred Synom človeka. Ich súdny deň nastane o viac ako tisíc rokov neskôr pri Veľkom bielom tróne.

V čase písania tohto textu je na svete približne 7,8 miliardy ľudí, ale počet tých, ktorí sa pri tomto súde zjavia pred Synom človeka, bude z viacerých dôvodov podstatne nižší. Jedným z dôvodov je, že vytrhnutie Cirkvi odstráni z tohto sveta mnoho žijúcich ľudí, a to najmenej sedem rokov pred týmto súdom. Ďalším dôvodom je, ako sme práve poznamenali, že na tomto súde nebudú prítomní Židia; ide o súd nad pohanmi, nie nad Židmi.

Sú tu však ešte dva významné faktory, ktoré drasticky znížia počet obyvateľov sveta. Po prvé, táto udalosť sa odohrá na konci súženia. Počas týchto

nepokojných rokov dôjde k obrovským stratám na životoch v dôsledku vojen, vrážd, hladu, prírodných katastrof a iných katakliziem. Počas týchto rokov dôjde k takému spustošeniu a vyludneniu, že Pán povedal: „Ak by sa tie dni neskrátili, nebolo by zachránené žiadne telo“ (Mat. 24:22).

Po druhé, uskutoční sa takzvaná „bitka pri Harmageddone“, ktorú Biblia opisuje ako „bitku toho veľkého dňa všemohúceho Boha“ (Zjav. 16:14,16). O niekoľko kapitol neskôr sa o nej hovorí rovnako obrazne, ako o „večeri veľkého Boha“ (19:17). V naplnení 2. Žalmu sa zhromaždia armády sveta s úmyslom oslobodiť sa od všetkých Božích zábran, ale akokoľvek mohutnú armádu a akokoľvek dômyselný arzenál dokážu ľudia zhromaždiť, budú úplne porazení. Nikto z tejto obrovskej domobrany neprežije, a preto nikto z nich nebude prítomný na súde, o ktorom uvažujeme.

Koľkí budú súdení nevieme, ale Joelovo proroctvo nám hovorí, kto tam bude a kde sa súd uskutoční: „Zhromaždím všetky národy a zavediem ich dolu do údolia Jozafatovho a tam sa budem s nimi súdiť pre svoj ľud a pre svoje dedičstvo, pre Izraela. Ktorého rozptýlili medzi pohanov a svoju zem si rozdelili“ (Joel 3:2).

## MIESTO VYDANIA ROZSUDKU

Presná poloha tohto údolia nemusí byť známa, komentátori uvádzajú niekoľko návrhov. Sme na bezpečnej pôde, keď tvrdíme, že to bude v izraelskej krajine, pretože to je miesto, do ktorého sa Kristus vráti, ale okrem toho nie je možné byť dogmatický. Pentecost vo svojej knihe Things to

Come uvádza zaujímavý postreh. Odkazuje čitateľa na Zachariáša 14. kapitolu, 4. verš, a píše, že keď sa Pán vráti na Olivový vrch, otvorí sa veľké údolie. Údolie, ktoré dnes neexistuje, vznikne v čase druhého príchodu. Keďže meno Jozafat znamená „Jehova súdi“, je možné, že novootvorené údolie pred Jeruzalemom bude niest' toto meno kvôli významnej udalosti, ktorá sa tam odohrá.

## ZÁKLAD ROZSUDKU

Pri Veľkom bielom tróne budú ľudia súdení podľa svojich skutkov a dôvodom ich prítomnosti na tomto súde je, že nebudú nájdení zapísaní v knihe života. Po tomto súde budú všetci bez výnimky, ktorí sa tam objavajú, uvrhnutí do ohnivého jazera. Na súde, ktorý je podrobne opísaný v 25. kapitole Matúšovho evanjelia, sú tí, ktorí po svojom vystúpení pred Kráľom budú blahoslavení a „zdedia kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta“ (v. 34). Ostatným bude povedané: „Odíd'te odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablu a jeho anjelom“ (v. 41).

Tieto dve skupiny sú oddelené podobne ako keď na Východe pastier oddeľoval svoje ovce od kôz. Tí, ktorí sú vnímaní pod metaforou oviec, budú umiestnení po pravici Syna človeka, pričom pravica je miestom požehnania a priazne. Tí, ktorí sú prirovnávaní ku kozám, budú na ľavej strane, a takto oddelené tieto dve skupiny ľudí budú navždy oddelené.

Základ tohto oddelenia je pre nás jasne uvedený vo veršoch 40 a 45. Tým, ktorí budú po jeho pravici, Kráľ povie: „Ameň vám hovorím, že nakoľko

ste to učinili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste učinili“ (v. 40). Tým, ktorí sú po jeho ľavici, povie: „Ameň vám hovorím, že nakoľko ste toho neučinili jednému z týchto najmenších mojich bratov, ani mne ste neučinili“ (v. 45). Tí, ktorí sú opísaní ako „najmenší z týchto mojich bratov“, sú tí Židia, ktorí počas celého súženia nepodľahnú klamstvu falošného proroka a človeka hriechu. Odmietnu znamenie šelmy, a preto nebudú môcť kupovať ani predávať.

Tento verný židovský zvyšok bude žiť v chudobe a nebude vedieť, odkiaľ bude mať ďalšie jedlo. Vo svojej núdzi budú volať: „Chlieb náš každodenný daj nám dnes“ (Mat. 6:11). Tí pohania, ktorí im pomôžu, ako je to opísané vo veršoch 35 a 36, budú svojou láskavosťou dokazovať, že ani oni nie sú nasledovníkmi šelmy, ale že prijali evanjelium o kráľovstve a obrátili sa. Rovnako to bude naopak v prípade tých, ktorí odmietnu pomôcť prenasledovaným Židom.

Je dôležité, aby sme pochopili, že požehnanie týchto dobrých pohanov a ich vstup do tisícročného kráľovstva nebolo spasením založeným na skutkoch. Ich skutky boli len potvrdením toho, že boli „spasení“, pretože vo verši 46 sú opísaní ako „spravodliví“. Toto je pravda, ktorú Jakub zdôrazňuje vo svojom liste: „Čo to pomôže, moji bratia, keď niekto hovorí, že má vieru a nemá skutkov? Či ho azda tá viera môže spasiť? A keby brat alebo sestra boli nahí a nemali by denného pokrmu, a keby im niekto z vás povedal: Id'te v pokoji, zohrejte sa a najedzte sa, a keby ste im nedali toho, čo je potrebné telu, čo to osoží? Tak aj viera, keď

nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe“ (Jak. 2:14-17).

## VÝSLEDOK ROZSUDKU

Tento rozsudok má prinajmenšom dva veľmi významné dôsledky. Tí, ktorí sa podobajú kozlom, sú prekliati a budú odsúdení na „večný oheň“ (v. 41) a do „večného trápenia“ (v. 46). Rozsudok vynesený nad týmito ľuďmi je večné utrpenie, nie večné vyhladenie. Títo sa teda neobjavia pri Veľkom bielom tróne, pretože ich večný trest už bude

vynesený.

Ďalším dôsledkom je, že keď sa začne tisícročné kráľovstvo, čo sa stane hneď po tomto súde, bude pozostávať výlučne z vykúpených, a teda spravodlivých ľudí. Nevstúpi doň ani jeden neveriaci, takže tisícročná zem bude pri svojom vzniku obývaná výlučne tými, ktorí sa znovu narodili, čím sa potvrdí to, čo Pán povedal Nikodémovi: „Ak sa človek nenarodí znovu, nemôže vidieť Božie kráľovstvo“ (Jána 3:3).

# ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

## Vtelenie (4)

Clive Barber

V závere predchádzajúceho článku sme sa pozreli na to, „čo“ je vtelenie. Teraz budeme v tejto téme pokračovať a budeme uvažovať o životne dôležitej pravde týkajúcej sa dokonalého človečenstva nášho Pána Ježiša Krista. To nám pomôže dôverovať schopnosti nášho Veľkého veľkňaza plne súcitiť s nami v každom detaile ľudského života.

### Jeho závislosť a ľudské telo

Zatiaľ čo počatie Krista bolo nadprirodzené, rast a vývoj Jeho tela v matke bol prirodzený. V súvislosti s narodením Jána Krstiteľa Lukáš, lekár,

uvádza, že „Alžbete sa naplnil čas, aby porodila, i porodila syna“ (1:57). A rozumieme, že porodila človeku Bohom určeným, prirodzeným spôsobom. Lukáš potvrdzuje túto vzácnu pravdu i o Kristovi, keď napísal: „A stalo sa, ... že sa naplnili dni aby porodila. A porodila prvorodeného syna a zavinula ho do plienok a uložila ho v jaslach, pretože nemali miesta v úchylišti“ (2:6-7), aby sme si uvedomili pravdu o Kristovom prirodzenom narodení.

V súlade s rozhodnutím, že Boží Syn má prijať skutočné človečenstvo, Boh predpovedal, že sa Jeho Syn narodí

„zo ženy“ (Iza. 7:14; Gal. 4:4). Údiv napĺňa našu myseľ, keď pozorujeme Máriu, ako opatrne berie plienky a zväzuje údy tohto dokonalého Dieťaťa, jemne Ho ukladá do jaslí a zotavuje sa po tomto neuveriteľnom zážitku. Žalm 22:10-11 jasne hovorí, že Kristus ako človek zakúsil, čo to znamená byť závislý od Boha: „No, isteže si ty ten, ktorý ma vytiahol zo života matky, ten, ktorý spôsobil to, aby som mal nádej, keď som bol ešte len na prsiach svojej matky. Na teba som uvrhnutý od narodenia; od života mojej matky si ty mojím silným Bohom“. Všimnite si, že nečítame: „Ty si môj Otec od lona mojej matky“. Nie! Kristovo synovstvo je večné.

### Jeho rast

Kristus zažil aké to je byť dieťaťko, dieťa, dvanásťročným chlapcom, synom. Okúsil každú etapu ľudského života, rástol a silnel duchom i fyzicky, bol plnený múdrosťou a Božia milosť bola naň obrátená, prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí (Luk. 2:40-52). A. T. Robertson vo svojom komentári píše: „Jeho telesný, intelektuálny, morálny a duchovný vývoj bol dokonalý“. Alfred Plummer uvádza: „V každom štádiu bol dokonalý pre dané štádium“. A pritom Jeho božstvo nebolo oslabené Jeho skutočným človečenstvom. Prejavilo sa to v tom, že prijímal božskú poctu (Mat. 2:11), odpúšťal hriechy (Luk. 5:20-21), bol všadeprítomný (Jána 3:13), vševediaci (v. 19), všemohúci (10:18), bol rovný Otcovi (v. 30) a mnoho iného! Je obdivuhodné, že na Seba večne vzal niečo, čím nikdy nebol a pritom dokonale a úplne zostal

LEN BOH MOHOL ZAHALIŤ SVOJU SLÁVU, OBMEDZIŤ SA V LUDSKÝ RÁMEC, A PRITOM ZOSTAŤ ÚPLNE BOHOM.



tým, kým vždy je. Pravdou je, že len Boh mohol zahaliť Svoju slávu, obmedziť sa v ľudský rámec, a pritom zostať úplne Bohom. S tvárou k zemi vyslovujeme: „Veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh sa zjavil v tele“ (1. Tim. 3:16). „Hľa, panna počne a porodí syna a nazvú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Boh“ (Mat. 1:23).

Hoci Kristus zostal i v tele plne Bohom, nikdy nevyužíval Svoje božstvo ako „výhodu“, ktorá by Mu uláhčila život. No ako dokonalý človek pociťoval tvrdosť života v hriešnom svete oveľa viac ako my, ktorí sme otupení

KEĎŽE KRISTUS NEMAL HRIECH, JE JASNÉ, ŽE NIKDY NEOCHOREL A ANI NEVEDEL, ČO JE TO PÁCHAŤ HRIECH.



hriechom. Keďže Kristus nemal hriech, je jasné, že nikdy neochorel a ani nevedel, čo je to páchať hriech. Robí ho to nespôsobilým, aby plne pochopil, čo počas týchto skúseností cítime my? Nie! Pokrstený v Jordáne bez vyznania hriechu bol Kristus vedený Duchom na púšť, aby bol pokúšaný (Mat. 4; Mar. 1; Luk. 4). Ako skutočný človek mal telo, dušu a ducha, a preto bol pokúšaný diablom v každej z týchto sfér. Čeliac telesnému pokušeniu (žiadostivosť tela - okamžité uspokojenie), morálnemu pokušeniu (pýcha života - okamžité uznanie) a duchovnému pokušeniu

(žiadosť oči - okamžité ovládnutie) Kristus bezpochyby dokázal, že Satan nenašiel u tohto bezúhonného Človeka odozvu. Bojoval proti Satanovi mečom Ducha a zanechal nám príklad, ako čeliť nepriateľovi.

Matúš 8:17 píše, že Kristus „vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby“. Na dôkaz Svojho mesiášstva náš Pán práve uzdravil Petrovu svokru z horúčky, a „keď bol večer, priviedli mu mnohých posadnutých démonmi, a on slovom vyhnal nečistých duchov a všetkých, ktorí sa zle mali, uzdravil“ (v. 16). To zodpovedá tvrdeniu, že „vzal na seba naše nemoci a niesol naše bolesti“, Matúš cituje naplnenie prorocstva Iza. 53:4. Pri pohľade na Golgotu vidíme Božieho Baránka, ktorý znáša hriech sveta a jeho následky vrátane chorôb. Niektorí to citujú a učia, že ľudia by nemali byť chorí, ale to nie je to, čo sa tu oznamuje. Mohli by sme to chápať takto: „On vzal na seba naše choroby (jeho pozemská služba) a niesol bremeno našich chorôb (Golgota).“ Ak je Božou vôľou, Jeho dieťa prejde i temnými vodami choroby (Fil. 2:26-30; 2. Kor. 12:5-10; 1. Tim. 5:23; 2. Tim. 4:20), ale vďaka nekonečnej Kristovej obeti bude jedného dňa navždy odstránená. Vo večnom stave sa ľudstvo rozlúči s chorobou, lebo hriechu viac nebude: „A Boh zotrie každú slzu z ich očí, a smrti už viacej nebude ani žalosti ani kriku, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuli“ (Zjav. 21:4).

### Jeho spôsobilosť

S utrpením telesnej choroby alebo zdravujúcou hanbou za hriech prichádza emocionálna, mentálna, fyzická

a duchovná bolesť a nakoniec smrť. Položte si otázku, ktorý aspekt týchto bolestí náš Pán osobne nezažil? Kristus znášal realitu fyzickej (Mar. 14:65), emocionálnej (Jána 11:35), mentálnej (Luk. 22:44) a duchovnej (Mat. 27:45) bolesti a utrpenia. Vedel, aké to je byť odmietaný, hanobený, vysmievaný, ohováraný, nepochopený, nenávidený a zraňovaný ľuďmi, pričom nakoniec prijal celú zodpovednosť za hriech a jeho všeobecný dôsledok - smrť. Skôr než vstúpil do fyzickej smrti, znášal zdravujúci Boží súd. Milovaní, náš Pán Ježiš ako Veľký veľkňaz súcitiť (zdieľal to isté) a zároveň sa vcíti (je plne schopný pochopiť) do každej okolnosti Vášho života.

PÁN JEŽIŠ AKO VEĽKÝ VEĽKŇAZ  
SÚCITÍ A ZÁROVEŇ SA VCÍTI  
DO KAŽDEJ OKOLNOSTI VÁŠHO  
ŽIVOTA.



Vtelenie požehnaného Božieho Syna treba skúmať a tešiť sa z neho, ale majme vždy na pamäti, že ide o svätý pokrm. Kňazi v dávnych dobách dostávali podiel z obilnej obete, ktorá tak výrečne hovorila o tejto téme, ale podľa Božieho pokynu sa mala jesť na svätom mieste (3. Moj. 6:16). Rovnako ani my neuvažujeme o tejto téme so svetským zmýšľaním. Potrebujeme Ducha Svätého, Božie slovo a oddelené miesto, aby sme si mohli vychutnať a vstrebať takúto úžasnú pravdu. Aké nekonečné privilegium je, že vďaka vteleniu Krista sa tešíme na to, že budeme vlastniť telo podobné Jeho slávnemu telu, navždy zbavené hriechu a jeho poškrvením!



# CESTA NA GOLGOTU

## [1] Proroctvá

David Petterson

**G**olgota – miesto Lebky. Toto slovo sa v Písme nachádza iba 4-krát a väčšina z nás to miesto nikdy nenavštívila. Je to však najčastejšie miesto, o ktorom premýšľame. Takmer neprejde deň, aby sme nemysleli na nášho Spasiteľa a na miesto, kde Ho ukrižovali: „... zvané Lebka alebo Umrľčia hlava...“ (Luk. 23:33). (Grécky výraz „Golgota“ je v preklade „miesto lebky“; „Kalvária“ pochádza z neskoro latinského „calvaria“ a tiež znamená „lebka“).

Bezohľadu na to, koľkokrát čítame záznamy evanjelia opisujúce posledné dni nášho Pána Ježiša Krista, jeho ochota ísť až na Golgotu nás znova udivuje. To, že na Golgotu a blížiacu sa smrť na nej neustále myslel, je zrejmé z mnohých predpovedí, ktoré vyslovil. Niektoré z nich jasne vyslovil, iné podal v obrazoch a jednu vyjadril v dojímavom podobenstve.

### Jasné predpovede

Náš Spasiteľ jasne predpovedal miesto Svojej smrti. Svojim učeníkom oznámil: „Hľa, ideme hore do Jeruzalema, a Syn človeka bude vydaný najvyšším kňazom a zákonníkom, a odsúdia ho na smrť“ (Mat. 20:18).

Povedal im, že miestom Jeho smrti bude Jeruzalem, teda práve to miesto, kde Ho desaťročia predtým Jeho rodičia predstavili Pánovi s náležitou sprievodnou obeťou (Luk. 2:22-24). V Jeruzaleme sa opäť predstaví Pánovi, nie však so sprievodnou obeťou, ale ako obeť obetovaná na odstránenie našich hriechov.

Pán Ježiš hovoril aj o páchateloch Svojej smrti. Židovskí vodcovia už nejaký čas pripravovali Jeho smrť a On ich vo Svojich predpovediach menoval (starší, veľkňazi, zákonníci). Keďže však sami nemali moc vykonať trest smrti, boli nútení predložiť prípad proti Ježišovi rímskym úradom. Pontský Pilát, správca rímskej provincie Judea, im nakoniec udelil povolenie ukrižovať Ježiša (Jána 19:16). Náš Spasiteľ predpovedal účasť pohanov na Jeho smrti - „lebo ho vydajú pohanom, ... a zbičujú a zabijú ho“ (Luk. 18:32-33). Všimnite si presnosť Kristových slov. Židovské authority ho odsúdili na smrť. Rímske úrady ho odsúdili na smrť. Bol tu však ešte jeden páchatel. Ježiš uviedol, že Syn človeka bude „vydaný do rúk ľudí“ (Mat. 17:22), čo je skorý náznak (pozri aj Jána 6:70-71), že jeden z dvanástich

bude zapletený do zradného sprisahania proti Nemu.

Nie je prekvapujúce, že vševediaci Pán predpovedal spôsob Svojej smrti. „A odsúdia ho na smrť a vydajú ho pohanom, aby sa mu naposmievali, aby ho zbičovali a ukrižovali,“ (Mat. 20:18-19). Vzhľadom na strašnú povahu utrpenia a smrti ukrižovaním sa pýtame, či bolo v Jeho hlase citelné chvenie, keď vyslovil tieto slová: „aby ho ukrižovali“?

Kristus však predpovedal aj Svoju vlastnú úlohu pri Svojej smrti. Keď sa opísal ako „dobrý pastier“, ktorý dáva Svoj život za ovce, náš Pán dodal: „ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal. Nikto jej neberie odo mňa, ale ja ju kladiem sám od seba“ (Jána 10:17-18). Pán Ježiš bol jedinou osobou, ktorá mala moc položiť Svoj život. Namiesto jednoduchého pasívneho záznamu: „A Ježiš zomrel“, všetci štyria autori evanjelií starostlivo opisujú skutočnú Kristovu smrť ako niečo, čo On sám vykonal (Mat. 27:50; Mar. 15:37; Luk. 23:46; Jána 19:30).

Je neuveriteľné, že učenci nepochopili mnohé jasné predpovede, ktoré Kristus dal v súvislosti so Svojou smrťou (napr. Mar. 9:32). Jeho jasné prehlásenia budú mať zmysel až po Jeho zmŕtvychvstaní.

### Obrazné predpovede

Pán Ježiš predpovedal Svoju smrť nielen starostlivo formulovanými vetami, ale aj nezabudnuteľnými metaforami. Po prvé, hovoril o Svojej smrti ako o odchode. Na vrchu premenenia „... dvaja mužovia sa zhovárali s ním, a boli to Mojžiš

a Eliáš, ktorí sa zjavili v sláve a hovorili o Jeho smrti, ktorú mal podstúpiť v Jeruzaleme“ (Luk. 9:30-31). Slovo „smrť“ je tu prekladom gréckeho slova exodus, ktoré znamená odchod. Keď Peter, Jakub a Ján v úžase počúvali, možno ich myšlienky viedli k tomu, aby uvažovali o inom odchode. Mojžiš viedol ich národ pri exode z otroctva faraóna v Egypte. Eliáš viedol akýsi exodus, keď vyviedol národ z otroctva falošných bohov. Čoskoro im bude jasné, že Mesiáš, ktorého prijali, povedie najväčší exodus zo všetkých z najťažšieho otroctva pre najväčší počet ľudí. Kristus prišiel vyslobodiť svet z otroctva hriechu, satana a smrti.

Náš Spasiteľ hovoril o Svojej smrti ako o výkupnom aj v odpovedi na Jakubovu a Jánovu žiadosť o poctu v jeho prichádzajúcom kráľovstve. „Syn človeka neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mat. 20:28). Jeho smrť ako exodus sa zameriava na oslobodenie z otroctva. Jeho smrť ako výkupné sa zameriava na spôsob, ako sa toto oslobodenie uskutoční. Kristus dal Svoj drahocenný život ako výkupné potrebné na to, aby nás oslobodil z otroctva hriechu. Jakub a Ján (a ich matka) sa mýlili. Sebaobetovanie charakterizuje tých, ktorí budú veľkí v Jeho prichádzajúcom kráľovstve.

Jeho smrť ako sejba je ďalšou z Kristových nezabudnuteľných metaforických predpovedí. Len niekoľko dní pred tým, ako malo byť Jeho mŕtve telo uložené do hrobu, čo malo Jeho nasledovníkom priniesť zmätok a nesmierny žal, povedal: „ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne

do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku“ (Jána 12:24). Iróniou je, že farizeji práve povedali, že „svet odišiel za ním“ (v. 19). Dokonca aj Gréci ho chceli vidieť (v. 20). Kristus však o Sebe hovoril, že je ako pšeničné zrno pochovaný v zemi, mimo dohľadu. Takéto zasatie však bolo nanajvýš potrebné, ak mala nasledovať žatva. Koľko zrníek vzišlo z toho jediného semena! Vďaka Bohu, že sme súčasťou takejto hojnej žatvy.

V pozoruhodnom kontraste k tomu, že bol zasadený do zeme, Ježiš pri tej istej príležitosti hovoril o Svojej smrti ako o pozdvihnutí. „A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe. Ale to hovoril dávajúc na znanie, akou smrťou mal zomrieť.“ (Jána 12:32-33) V Jánovom evanjeliu už tretíkrát nachádzame túto metaforu, ktorá jasne naznačuje Jeho smrť na kríži. V Jána 8:28 Pán predpovedal, že Jeho vyzdvihnutie povedie k tomu, že Ho niektorí spoznajú. („Keď povýšite Syna človeka, vtedy zviete, že ja som.“) Tu, v Jána 12, jeho vyzdvihnutie - povýšenie povedie svet nielen k tomu, aby Ho spoznal, ale aby k Nemu prišiel, akoby ho priťahoval duchovný magnet („keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“). V Jánovi 3 je Nikodémovi a všetkým, ktorí uverili v Krista, opísaný výsledok príchodu k Nemu - „musí byť povýšený Syn človeka, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (v. 14-15).

Chronologicky posledná Ježišova metaforická predpoveď o Jeho smrti prišla, keď si sadol za stôl so Svojimi

učeníkmi a ustanovil Večeru Pánovu. Vzal chlieb a povedal: „Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva, ... Taktiež i kalich, keď bolo po večeri, povediac: Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa za vás vylieva“ (Luk. 22:19-20). Celkom zjavne hovoril o Svojej smrti ako o obeti. Už len niekoľko hodín Ho delilo od toho, aby za nás dal všetko. Neprehliadnite tie vzácne slová uvedené dvakrát - „za vás“.

### **Predpoveď v podobenstve**

V 21. kapitole Matúšovho evanjelia Pán Ježiš predniesol dve podobenstvá o vinici, pričom prvé (v. 28-32) predpovedá odmietnutie Otca izraelskými vodcami. V druhom (v. 33-41) predpovedá ich odmietnutie a zabitie Syna, „dediča“ (v. 38), ktorý bol poslaný, aby získal ovocie, ktoré majiteľ vinice očakával. Namiesto toho, aby syna prijali a uctili si ho, nájomcovia vinice ho vyhnali a zabili (v. 39) v nádeji, že dedičstvo sa stane ich vlastníctvom. Ale namiesto toho, aby nájomníci dostali dedičstvo, majiteľ posla súd za ich zlé konanie. Pán potom citoval Žalm 118:22-23 a vysvetlil, že On je zavrhnutý Syn a náboženský vodcovia Izraela sú nájomníci. Je zaujímavé, že hoci Ježišovi učeníci často nechápali Jeho predpovede, izraelským vodcom to tu neuniklo - „A keď počuli najvyšší kňazi a farizeovia tie jeho podobenstvá, poznali, že hovoril o nich,“ (Mat. 21:45).

Zatiaľ sme sa iba dotkli predpovedí nášho Spasiteľa o umučení. Pozoruhodné je, že apoštol Ján nám hovorí: „tak Ježiš vediac všetko,

čo malo prísť na neho, vyšiel...“ (Jána 18:4). V nasledujúcich mesiacoch sa s veľkou úctou pokúsime študovať Kristovu posvätnú cestu ku

krížu, pričom budeme postupovať od predpovede k naplneniu, aby sme obdivovali a uctievali Toho, ktorého kroky viedli až na Golgotu.

# Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

## [4] Svetlo sveta

### Brody Thibodeau

**T**ento výrok JA SOM je jedným z troch, ktoré sú spojené so zázrakom vo štvrtom evanjeliu. Výraz, ktorý sa u Jána používa na označenie zázračných udalostí, ktoré vykonal Pán, je slovo „znamenie“ (grécky semeion). V dôsledku toho sa menej zameriavame na moc, ktorá je v tomto čine zjavná, a viac na to, čo Pán Ježiš zázrakom dokazuje alebo zdôrazňuje. Nasýtenie 5000 ľudí poukazovalo na Jeho osobnú históriu s národom na púšti a na Jeho schopnosť uspokojiť potrebu duchovného hladu sveta ako Chlieb života. Vzkriesenie Lazara dokázalo Jeho moc nad smrťou a potvrdilo Jeho tvrdenie, že je Vzkriesenie a Život. Teraz, v uzdravení tohto slepca, dostávame názornú ukážku toho, ako Svetlo sveta môže osvietiť temnotu duchovnej slepoty.

Svetlo obrazne hovorí o živote a spravodlivosti v protiklade k smrti a

hriechu a najmä Ján toto prirovnanie používa pomerne často. Od vtelenia Slova dáva do protikladu svetlo a tmu - až po zločincov, ktorí sa vyhýbajú pokarhaniu spravodlivosti (Jána 1:9; 3:19-21), aby zdôraznil duchovnú a morálnu potrebu ľudstva a Božiu schopnosť túto potrebu naplniť v Kristovi. Pokračujúc v tejto téme sa dostávame k deviatej kapitole, kde sa človek narodený ako slepý stretáva so Svetlom sveta.

Učeníci si myslia, že stav tohto muža je dôsledkom osobného hriechu, a tak Pán objasňuje, že za túto situáciu nemôže on, ani jeho rodičia. Skutočným dôvodom stavu tohto muža bolo to, „aby sa na ňom zjavili Božie skutky“ (Jána 9:3). Pripomínajú nám Jozefove slová, keď Boh obrátil zlé úmysly jeho bratov: „Boh to chcel k dobrému“ (1. Moj. 50:20). Boh bol oslávený, keď ich úmysel zabiť brata Jozefa premenil na záchranu mnohých životov. Nakoniec vidíme kríž a smrť Pána Ježiša, ktorú Boh použil na záchranu mnohých ľudí. Boh dokáže vytážiť dobro aj z tých najnepriaznivejších okolností a v našom zameraní si všímame, že keď hriešnik prijme svetlo a je zachránený, Boh je oslávený.

Pri niektorých zázrakoch sa Pán fyzicky dotkol ľudí. Inokedy iba vyslovil slovo, aby uvoľnil moc, ktorá priniesla uzdravenie. Poučenie je, že jedno Pánovo slovo má rovnakú moc a

autoritu ako jeho fyzická prítomnosť. V prípade tohto muža, ktorý sa narodil slepý, sa použil kontakt aj príkaz, aby sa mu vrátil zrak. Hoci použitie slín nie je v tomto zázraku ojedinelé (Mar. 7:33; 8:23), môžeme povedať, že hlina nám tu pripomína Pánovu moc pri stvorení. Je úžasné, že sme svedkami Toho, ktorý stvoril človeka z prachu zeme a použil ten istý prach pri prejave moci voči zlorečenému stvoreniu. „Stvoril“ pre tohto človeka nové oči? Pravdepodobne nie. Ale prinajmenšom sa ho dotkol, keď mu pomazal oči. Potom zaznelo prikazujúce slovo: „Chod', umy sa!“.

Zmena tohto človeka je teraz podkladom pre naše duchovné vyučovanie. Pamätáme si, že Pán Ježiš hovoril o znovuzrození a prechode zo smrti do života, kým Pavel písal, že sa stal novým stvorením v Kristovi (Jána 3:3-7; 5:24; 2. Kor. 5:17). Takýto výrazný rozdiel v skúsenosti obrátenia vyvoláva otázku: „Čo spôsobilo tento obrat? Čo sa stalo?“ Rodičia tohto človeka múdro povedali: „Bude hovoriť sám za seba“ (Jána 9:21). Odpoveď a duchovné ponaučenie o jeho skúsenosti dostávame z jeho vlastných úst, keď odpovedá na otázku: „Ako sa ti otvorili oči?“ (v. 10).

Neexistuje nič také ako obrátenie podľa šablóny a mnohí si uškodili tým, že trvali na tom, aby iní mali identické skúsenosti ako oni. Jedno však nájdeme v každom príbehu spasenia - Pána Ježiša. Dávame si pozor, aby sme v našom kázaní nekládli žiadne nebiblické požiadavky, ale musíme pevne povedať, že každý biblický príbeh obrátenia obsahuje „človeka, ktorý sa volá Pán Ježiš“ (v. 11).

Po Pánovmu zásahu musí prísť k vyznaniu. „Išiel som, umyl som sa a dostal som zrak“ (v. 11) a je dôkazom poslušnosti Pánovmu príkazu. Tým, že išiel a umyl sa, dokázal, že mu uveril a bol ochotný podriaďiť sa jeho autorite. Podobne aj človek v temnote sa stáva dieťaťom svetla prostredníctvom reakcie viery alebo viery vo Svetlo (12:36).

Nestal sa odborníkom na očné nemoci. Nevedel veľa o tom, kto ho uzdravil, ani o Božom zámere v tom všetkom, ale vedel o zmene: „Bol som slepý, teraz vidím“ (9:25). Z rovnakého dôvodu by bolo nespravodlivé očakávať od nového veriaceho, že bude poznať hlboké Božie veci. My sa však tešíme, že o každom Božom dieťati môžeme povedať, že jeho kedysi duchovne zatemnená myseľ bola osvietená a teraz „vidí“.

V kontexte by sa dalo veľa povedať o slepote národa a jeho vodcoch a ich odmietaniu svetla, ktoré prijali, o prorockých témach, ktoré sa naplňajú na tých, čo vidia, ale nevnímajú (Iza. 6:9). Mohli by sme diskutovať aj o narážke na kresťanov, ktorí sú svetlom sveta, a to na základe štúdia slov: „Pokiaľ som na svete, som svetlom sveta“ (Jána 9:5). Ale v najpraktickejšej aplikácii je naše štúdium zhrnuté v slovách tohto milého a klasického hymnu od Philipa P. Bliss:

*Celý svet sa stratil v temnotách hriechu;  
Svetlo sveta je Ježiš;  
Ako slnko na poludnie, Jeho sláva  
zažiarila; Svetlo sveta je Ježiš.  
Príď k svetlu, sviati pre teba;  
Sladko mi zasvietilo svetlo;  
Kedysi som bol slepý, ale teraz vidím;  
Svetlo sveta je Ježiš*



## Veľké evanjelizačné texty: Rimanom 8:32

Justin Pratt

„Boh..., ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám potom s ním i všetkého nedaroval?“

Boh urobil všetko, aby ťa urobil podobným svojmu Synovi, Pánovi Ježišovi, aby si sa mohol stať dieťaťom Božím. V skutočnosti nám náš verš hovorí, že dal to najlepšie z neba a všetko ostatné, aby dosiahol Svoj cieľ. Nebude šetriť, aby ťa prijal ako syna vo Svojej rodine.

Závažnosť tvojho problému je vyjadrená hodnotou Daru. Pred Bohom si hriešnik, ktorý nemá Božiu slávu (3:23). Si bezbožný, nenesieš žiadnu z charakteristík Božej rodiny. Si odcudzený Bohu a nemôžeš sa k Nemu priblížiť so žiadnou vlastnou zásluhou. A Boh to vie lepšie ako ty! Ale namiesto toho, aby ťa vylúčil zo Svojich plánov ako beznádejný prípad a namiesto toho, aby znížil kritériá vstupu do Svojej rodiny na niečo, čo môže dosiahnuť len niekoľko vyvolených, poskytol dokonalý dar, ktorý uspokojí teba, aj Boha samého. Dal Svojho vlastného Syna - dokonalého Človeka, Ježiša - ako toho, v ktorom a prostredníctvom ktorého môžeš byť zbavený hriechu a prijatý ako syn v Božej rodine.

Jedinečnosť Daru prezrádza srdce Darcu. Tvoj problém s hriechom je ľudsky neprekonateľný a jeho

odmenou je smrť (6:23). Odplata za hriech - smrť, musí byť vykonaná, lebo Boh je spravodlivý. Ale môže niekto zaplatiť? Zomrieš za svoj hriech? V tomto bode je potrebný Spasiteľ hriešnikov, človek Kristus Ježiš. On je večný Boží Syn, večne existujúci v dokonalom vzťahu s večným Otcem, ktorý je darovaný ľudstvu, aby obetoval Svoj dokonalý život v smrti za tvoj hriech. Je jediným Synom, lúby Bohu Otcovi a Boh ťa takto miluje. Vydal Ho na kríž, aby sa uskutočnila platba za tvoj hriech a aby si ty mohol byť spasený a požehnaný!

ŠTEDROŠ DARCU PRESAHUJE  
RÁMEC DARU.



Štedrosť Darcu presahuje rámec Daru. Boh dáva všetko. Po vyriešení problému s tvojím hriechom ťa prijíma do Svojej rodiny. Teraz hľadá na teba ako Otec na Svojho syna, plný dobroty. Nikdy ťa nezanechá. Si oslobodený od moci hriechu, čo Mu umožňuje formovať ťa podľa obrazu Syna. A na to sú zmobilizované všetky nebeské zdroje.

To však vyvoláva otázku: Pôsobí Boh v tvojom živote a robí ťa podobným Synovi Božiemu? Ak nie, je to preto, že si ešte neprijal Pána Ježiša, Božieho Syna, Boží Dar. Náš verš ti hovorí, že Boh milostivo, bezvýhradne dáva. Dáva ti Svojho Syna ako odpoveď na tvoj problém s hriechom. Je ešte tvoje srdce uzavreté, tvoja myseľ uzavretá pred Jeho darmi?

Prijmi Dar, Syna, na svoju večnú spásu - neodmietni Ho na svoje večné zahynutie!

## Velké evanjelizačné texty: Boh vás prijíma v Kristovi

George Rassovsky

**K**ed' sa zamyslíme nad biblickým významom slova „pohostinnosť“, pochopíme, že nejde len o pohostenie starých dobrých priateľov, ale o praktickú lásku k cudzím. To znamená, že pravá pohostinnosť je predovšetkým vlastnosťou samotného Boha, a tu je dôvod, prečo.

Božie mocné rameno stvorilo svet a všetko, čo sa v ňom nachádza. Potom sa človek, koruna Jeho stvorenia, vzbúril proti autorite Najvyššieho a uvrhol celé ľudstvo do hriechu a utrpenia, smrti a skazy. Hriech nás všetkých stavia do pozície nepriateľov Boha, vinných z porušovania Jeho zákona, a kazí naše srdcia tak, že sa stávame nenávisťníkmi dobra a milovníkmi zla.

Zrada voči nekonečnému Bohu si vyžaduje večný trest a božská spravodlivosť sa postará o to, aby bol každý hriešnik stíhaný a každý hriech odsúdený. Boh nemôže byť milosrdný na úkor Svojej spravodlivosti, a ako vinných by nás všetkých nakoniec odsúdil k dokonalému, večnému súdu, známemu aj ako peklo. Hovorím „by“, pretože tu sa príbeh nekončí. V nekonečnej Božej múdrosti Boh predurčil plán, vďaka ktorému môžu byť vinní hriešnici, ktorí si zaslúžia peklo, ešte omilostení a prijatí v Jeho svätej prítomnosti.

Približne pred 2000 rokmi vstúpil Boží Syn do Svojho stvorenia ako

človek Ježiš z Nazareta. Prišiel ako cudzinec na Svoj vlastný pozemok, ale Jeho dočasní obyvatelia Mu nepreukázali pohostinnosť. Nielenže v hostinci pri Jeho narodení nebolo pre Neho miesto, ale Písmo nám hovorí, že „prišiel k svojim, a jeho vlastní ho neprijali“. Jediné miesto, ktoré ľudia považovali za vhodné pre bezhriešneho Božieho Syna, bolo pribitie na rímskom kríži.

Napriek tomu to všetko nebolo to najhoršie, čo sa Ježišovi mohlo stať! Jeho smrť nemala byť len mučeníckou smrťou, ukazujúcou dobrý príklad, ale vykupiteľskou obeťou, ktorou mal zaujať miesto hriešnikov. Ak za Svojho života trpel rukami zlých ľudí, pri Svojej smrti mal trpieť rukami svätého Boha. Tentoraz by netrpel kvôli hriešnikom, ale za hriešnikov, niesol by bremeno viny za ich zlé skutky a zaplatil by celý ich dlh voči Bohu. Práve na kríži Pán Ježiš zvolal slová starobylej piesne zaznamenatej v Žalme 22: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ Jeho odmietnutie ľuďmi za života bledne v porovnaní s tým, že Ho Boh opustil v smrti. To bolo pre Božieho Syna „peklo na zemi“, pretože sa stal doslova náhradou za tých, ktorí v Neho uveria. Jeho obeť bola prijatá a o tri dni neskôr človek Ježiš Kristus vstal z hrobu víťazne nad smrťou.

Toto všetko bolo absolútne nevyhnutné, ak chcel Boh prijať hriešnikov do Svojej milostivej prítomnosti. Toto je pohostinnosť v tej najlepšej podobe - prijať svojich nepriateľov na vlastné náklady. Boh teraz prijíma s otvorenou náručou všetkých, ktorí k Nemu prichádzajú vierou v jeho Syna.

► *Dokončenie na zadnej obálke*



---

*Dokončenie článku zo strany 28:*

Pozvanie vyšlo do celého sveta a nikto nie je vylúčený. Nech ste ktokoľvek, Boh Vás prijíma v Ježišovi Kristovi! Príďte k Nemu, a potom pozvite aj ostatných.



---

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)



ISSN 1451-1991